

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια ἀπό φυλλαδ. 44.)

Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἔμειναν ἐπὶ δέκα λεπτὰ συνομιλοῦντες, τοῦ μὲν ὢρλάνδου δίδοντος διαταγὰς, τῶν δὲ ἑτέρων δύο ἀκροωμένων καὶ ἐπιδοκιμαζόντων. Εἶτα ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ὁ μὲν Ἰλαρχος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατάλυμά του, δὲ ὢρλάνδος καὶ ὁ μοιραρχος τῆς χωροφυλακῆς διὰ τῆς δόδου τοῦ Ἀστέρος καὶ τοῦ Βουρνέφου, ἔφθασαν εἰς τὸν δρόμον τῆς Πονταίνης.

Ο ὢρλάνδος, διερχόμενος τοῦ στρατῶνος τῆς χωροφυλακῆς, ἀφησεν ἐκεῖ τὸν μοιραρχὸν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του· μετὰ εἴκοσι δὲ στιγμᾶς, διὰ νὰ μὴ ἔξυπνήσῃ τὴν Ἀμαλίαν, ἐκτύπα εἰς τὸ παράθυρον τοῦ Μιχαήλ. Ο Μιχαὴλ ἦνοιξε, καὶ ἀμέσως ὁ ὢρλάνδος, φλεγόμενος ἀπὸ τὴν ἔξαψιν ἐκείνην ἥτις τὸν κατελάμβανεν ὅσάκις διέτρεχεν, ἥ τούλαχιστον ἐνόμιζεν ὅτι διέτρεχε κίνδυνον τινα, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον.

Δὲν ἦθελε νὰ ἔξυπνήσῃ τὴν Ἀμαλίαν, ἀλλὰ ἡ Ἀμαλία δὲν ἔκοιματο. Η Καρλόττα εἶχεν ἔλθει ἐκ Παρισίων, ὅπου ὑπῆργεν ἐπὶ προφάσει νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα της, ἀλλὰ πράγματι διὰ νὰ δώσῃ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μοργάνη, κομίσασα τὴν ἀπάντησιν ἐκείνου πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τῆς χυρίας της. Καὶ ἀνεγίνωσκε λοιπὸν ἡ Ἀμαλία τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην, τοιαῦτα περιέχουσαν.

« Ἀξιολάτρευτος φίλη !

« Ναι, τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς ἐκ μέρους σου, διότι εἴσαι ἄγγελος, φοβοῦμαι ὅμως ὅτι καὶ τὰ ἐμὰ δὲν υπάγουσι καλῶς, διότι εἴμαι δάιμων.

» Πρέπει ἀπολύτως νὰ σὲ ἴδω, νὰ σὲ σφίγξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, νὰ σὲ σφίγξω εἰς τὸ στήθος μου· δὲν γνωρίζω τί προσίσθημα μὲ κατέχει, εἴμαι περίλυπος μέχρι θανάτου.

» Στείλε αὔριον τὴν Καρλότταν νὰ βεβαιωθῇ ἀν διά τοῦ σιρ Ιωάννης ἀνεχώρησεν, ἐπειτα ὅταν μάθης ὅτι καὶ τῷ ὅντι ἀνεχώρησε, κάμε μου τὸ σύνηθες σημεῖον.

» Μή ταράττεσαι, μὴ μοὶ εἴπης περὶ τῆς χιόνος, οὔτε ὅτι θὰ ἴσωσι τὰ ἵχνη μου.

» Δὲν θὰ ἔλθω τόρα ἐγὼ παρὰ σοὶ, ἀλλὰ σὺ παρ' ἐμοί. Καταλαμβάνεις; δύνασαι νὰ κατέλθῃς μόνη σου εἰς τὸ δάσος καὶ οὐδεὶς θ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἵχνη τῶν ποδῶν σου.

» Νὰ καλυφθῆς καλῶς μὲ θερμὰ ἐνδύματα καὶ εἰς τὴν παρὰ τὴν ἰτέαν δεδεμένην λέμβον θὰ διέλθωμεν ὥραν εὐφρόσυνον. Εκεῖ

θὰ ἀλλάξωμεν πρόσωπα καὶ συνηθείας, θὰ σοὶ εἴπω τοὺς φόβους μου καὶ θὰ μοὶ εἴπης τὰς ἐλπίδας σου. Αὔριον, ἀξιολάτρευτός μου Ἀμαλία, σὺ θὰ μοὶ εἴπης τὰς ἐλπίδας σου, καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ εἴπω τοὺς φόβους μου.

» Μόνον, ἀμα γείνη τὸ σημεῖον, κατάβαθμὸν σὲ περιμένω εἰς Μοντανίακ, καὶ ἀπὸ Μοντανίακ εἰς Ρεισούσην δὲ ἐμὲ τὸν ἀγαπῶντά σε, εἰνε πέντε μόνον λεπτῶν δρόμος.

» Τγίανε, δυστυχής μου Ἀμαλία. Ἄν δὲν μὲ συνήντας θὰ ἦσο εὔτυχής μεταξύ εὐτυχῶν, ἀλλ' ἡ εἰμαρμένη μὲ ἔθεσεν εἰς τὴν δόδον σου, διὰ νὰ χρησιμεύσω, φοβοῦμαι πολὺ, ὡς τύραννός σου.

Ο Σός

Κάρολος.

« Λοιπὸν αὔριον δὲν θὰ σὲ ἴδω; ἐκτὸς ἀν συμβῆ ὑπέρανθρωπόν τι ἐμπόδιον. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

ΕΝ ΤΩΙ ΟΠΟΙΩΝ ΤΑ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΡΓΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ.

Οὐδὲν εἴναι γαληνιώτερον καὶ ἡσυχώτερον ἐνίστε ἀπὸ τὰς ὥρας, αἵτινες προηγούνται μιᾶς καταιγίδος.

Η ἡμέρα ἦτο ωραία καὶ γαλήνιος, ἡμέρα τοῦ φεβρουαρίου, καθ' ἣν καίτοι τὸ ψυχος εἴνε ἐπαισθητὸν καὶ ἡ λευκὴ χιονώδης σιδῶν καλύπτει τὴν γῆν, ὁ ἥλιος ὅμως προσμειδιᾷ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοῖς ὑπόσχεται τὸ ἔαρ.

Ο σιρ Ιωάννης ἦλθε τὴν ἡμέραν νὰ κάμη τὴν ἀναχώρητήριόν του ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἀμαλίαν. Εχων ἡ πιστεύων ὅτι ἔχει τὸν λόγον αὐτῆς, ἐφαίνετο ἐξησφαλισμένος καὶ ἡ ἀνυπομονησία του ἦτο προσωπική ἀλλ' ἡ Ἀμαλία, καίτοι ἀφίνουσα τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως των εἰς τὸ ἀδηλον μέλλον, ἐπηγένησε πάσας τὰς ἐλπίδας του, καθόσον μάλιστα ἐκείνος ἐπηρείδετο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πρώτου ὑπάτου καὶ εἰς τὴν φιλίαν τοῦ ὢρλάνδου.

Ἐπανήρχετο λοιπὸν εἰς Παρισίους διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς περιποιήσεις του εἰς τὴν Κ. δε Μοντρεβέλ, ἀφοῦ δὲν ἐδύνατο νὰ μείνῃ διὰ νὰ προσφέρῃ ταύτας εἰς τὴν Ἀμαλίαν.

Ἐν τέταρτον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ σιρ Ιωάννου ἐκ Μαυροκρήνης, καὶ ἡ Καρλόττα ἔλαμβανε τὴν δόδον τὴν ἀγουσαν εἰς Βούργον· περὶ τὴν τετάρτην δὲ ὥραν ἐπιστρέψασα, ἀγέφερεν εἰς τὴν Ἀμαλίαν ὅτι

εῖδεν ιδίοις ὅμμασι τὸν σὺρ Ἰωάννην ἀναβαίνοντα εἰς τὸ ὅχημα παρὰ τὴν θύραν τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας, καὶ ἀναχωροῦντα διὰ τῆς δόρυ τοῦ Μακόν. Ἡ Ἀμαλία λοιπὸν ἐδύνατο νὰ ἥγε ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἡσυχος.

Ἡ Ἀμαλία προσεπάθησε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν Μοργάνην ἡσυχίαν τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἐν ἑαυτῇ, διότι ἀφ' ἣς ἡμέρας ἡ Καρλόττα τῇ ἀπεκάλυψε τὴν παρουσίαν τοῦ Τολάνδου εἰς Βούργον, εἶχε προαισθανθῆ, ως καὶ ὁ Μοργάνης, ὅτι ἔφθανον εἰς ὀλέθριον τέλος. Ἐγγώριζεν ὅλας τὰς ἐν τῇ μονῇ τῆς Σειλήλωνος λεπτομερείας, ἔβλεπε τὴν μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἑραστοῦ της πάλην, καὶ οὕτα ἔξησφαλισμένη περὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀδελφοῦ της χάρις εἰς τὴν γενομένην παρὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἰηοὺ σύστασιν, ἔτρεμε διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἑραστοῦ της.

Ἀφ' ἑτέρου, εἶχε πληροφορηθῆ τὴν σύλληψιν τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Σαμπερῆ, τὸν θάνατον τοῦ ἴλαρχου τῶν δραγόνων τοῦ Μακόν, καὶ ἐγγώριζε μὲν ὅτι ὁ ἀδελφός της ἐσώθη, ἀλλὰ δὲν ἐγγώριζε καὶ ποῦ ἦτον, οὐδὲ εἶχε λάβει ἐπιστολήν του, ἢ δὲ ἔξαφάνισίς του αὕτη καὶ ἡ σιγὴ, δι' αὐτὴν, ἡτις ἐγγώριζε τὸν Τολάνδον, ἥτο χειρότερον παρ' ὁ κεκηρυγμένος πόλεμος.

Ἐπίσης δὲν εἶχεν ίδει καὶ τὸν Μοργάνην ἀπὸ τῆς τελευταίας σκηνῆς, ἣν διηγήθη μεν, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν τῷ ὑπεσχέθη νὰ τῷ διαβιάσῃ ὅπλα, παντοῦ ὅπου ἦτον, ἀν ποτε κατεδικάζετο εἰς θάνατον. ὥστε τὴν παρὰ τοῦ Μοργάνη σύτῳ ζητουμένην συνέντευξιν περιέμενε μετὰ τῆς αὔτης ως καὶ ἐκεῖνος ἀνυπομονησίας.

Ἄμα λοιπὸν ἐνόησεν ὅτι ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ υἱός του κατεκλύθησαν, ἥναψε τὰ τέσσαρα χηρία, ἀτινα ἐχρησίμευον ως σημεῖον εἰς τὸν Μοργάνην ἔπειτα, ως τῇ εἶχε συστήσει ὁ ἑραστής της, περιεκαλύφθη μὲν φασμα κασημίρειον, τὸ ὄποιον τῇ εἶχε φέρει ἐκ τῆς μάχης τῶν Ηυραμίδων ὁ ἀδελφός της, ἀρπάσας αὐτὸν ἀπό τινα βέην, ὃν ἐφόνευσε, περιεβλήθη μὲν παχεῖαν σισύρων καὶ ἀφήσασα τὴν Καρλότταν ἵνα τῇ ἀναγγείλῃ δι', τι ἐδύνατο νὰ συμβῇ, ἥνοιξε τὴν θύραν τοῦ δάσους καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸν ποταμὸν, ἐλπίζουσα ὅτι οὐδὲν ἥθελε τὴν συμβῆ.

Τὴν ἡμέραν δὲς ἡ τρὶς μετέβη μέχρι τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐντυπωθῶσιν εἰς τὴν χιόνα τὰ βήματά της, ὥστε τὰ τῆς νυκτὸς νὰ μὴ φαίνωνται.

Κατέβη λοιπὸν ἀν ὅχι ἡσύχως, τούλαχιστον εὐθαρσῶς τὴν κατωφέρειαν, ἥτις ἄγει μέχρι τῆς Ρεϊσούσης, καὶ φθάσασα εἰς τὴν ὅχθην ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν παρὰ τὴν ίτεάν δεδεμένην λέμβον.

Εἶς ἀνθρωπὸς τὴν ἐπερίμενεν, ἥτο δὲ οὗτος ὁ Μοργάνης.

Εἰς δύο ἔρεσίας ἔφθασεν εἰς μέρος τί, σθεν ἡ Ἀμαλία ἐδύνατο νὰ ἐπιβῇ τῆς λέμβου ἐπήδησε λοιπὸν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ Μοργάνης τὴν ἔλασθεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ εἶδεν ἡ νέα κόρη, ἥτον ἀκτίς τις χαρᾶς, ἥτις διεφωτίζει, οὗτως εἰπεῖν, τὸ πρόσωπον τοῦ ἑραστοῦ της. — Ω! ἀνέκραξεν, ἔχεις εὐτυχές τι πρᾶγμα νὰ μοὶ ἀναγγείλης;

— Πόθεν τὸ ἐννοεῖς, φιλτάτη μου; ἡρώτησεν ὁ Μοργάνης γλυκύτατα προσμειδιῶν.

— Εἰς τὸ πρόσωπόν σου, ἀγαπητέ μου Κάρολε, ὑπάρχει ἐξωγραφισμένη εὐδαιμονία πλειστέρα παρ' ὅσην συνήθως ὅταν μὲ βλέπης.

— Εγεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Μοργάνης δέσας τὴν λέμβον δι' ἀλύσου εἰς τὸ στέλεχος μιᾶς ίτεας.

Εἴτα λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, — Εγεις δίκαιον, Ἀμαλία μου, εἶπε, καὶ τὰ προαισθήματά μου μὲ ἀπατῶσιν. Ω! πόσον ἀσθενεῖς καὶ τυφλοί εἰμεθα! καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀνθρωπὸς ἐγγίζει διὰ τῆς χειρὸς τὴν εὐδαιμονίαν, ἀπελπίζεται νὰ τὴν εύρῃ!

— Ω! ὅμιλει! ὅμιλει, εἶπεν ἡ Ἀμαλία, τί λοιπὸν συνέβη;

— Ενθυμεῖσαι, Ἀμαλία μου, κατὰ τὴν τελευταίαν συνέντευξίν μας τί μοὶ ἀπεκρίθης ὅτε σοὶ εἶπον νὰ φύγωμεν, καὶ ὅτι ἐφοβούμην τὰς ἀντιπαθείας σου;

— Ω! ναί, ἐνθυμοῦμαι, Κάρολε· σοὶ ἀπεκρίθης ὅτι ἀνήκω εἰς σὲ, καὶ ἀν εἶχον ἀντιπαθείας, ἥθελον τὰς ὑπερπηδήσει

— Καὶ ἐγώ, σοὶ ἀπεκρίθην, ὅτι εἶχον ὑποχρεώσεις, αἵτινες μὲ ἐμπόδιζον νὰ φύγω, ὅτι καθὼς ἀλλοι ἥσαν συνδεδεμένοι πρὸς ἐμὲ, οὕτως ἥμην καὶ ἐγὼ συνδεδεμένος πρὸς ἀλλούς, ὅτι ὑπῆρχεν εἰς ἀνθρωπὸς ἀπὸ τὸν ὄποιον ἐξηρτώμεθα, εἰς δὲν ὡφείλομεν ἀπόλυτον ὑπακοήν, καὶ ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἥτο ὁ μέλλων βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκος ΙΙ'.

— Ναί, μοὶ εἶπες ὅλα αὐτά.

— Λοιπὸν ἀπελύθημεν τῆς ὑποταγῆς αὐτῆς, ὅχι μόνον ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λουδοβί-

καὶ ΙΗ'. ἀλλὰ καὶ μπὸ τοῦ στρατηγοῦ μᾶς αὐτοῦ Γεωργίου Καδουδάλ.

— Ω! φίλε μου, θὰ γείνης λοιπὸν ἀνθρώπος ως ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὑπέρτερος πάντων τῶν ἀλλων!

— Θὰ γείνω ἀπλοὺς φυγὰς, Ἀμαλία, δὲ ἡ μᾶς δὲν ὑπάρχει ἀμνηστεία, καθὼς ἔλαβον οἱ Βανδαῖοι καὶ Βρέτονες.

— Καὶ διατί;

— Ήμεῖς δὲν εἴμεθα στρατιῶται, φιλτάτη μου, οὐδὲ ἐπαναστάται, ἀλλ' ὁ παδὸς τοῦ Ιησού.

‘Η Ἀμαλία ἐξέφερε στεναγμόν.

— Εἴμεθα λησταῖ, κλέπται τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν, προσέθηκεν ὁ Μοργάν μετ' ἐντάσεως ἔκουσίας.

— Σιωπή! εἶπεν ἡ Ἀμαλία φέρουσα τὴν χειρά της εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑραστοῦ της, σιωπή! μὴ διμιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτῶν. Εἰπέ μοι πῶς ὁ βασιλεὺς σας σᾶς ἀπολύει τῶν ὑποχρεώσεών σας, πῶς ὁ στρατηγός σας σᾶς ἀπαλλάσσει.

— Ο πρῶτος ὑπατος ἡθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν Καδουδάλ. Ἐν πρώτοις ἐπεμψε τὸν ἀδελφόν σου διὰ νὰ τῷ κάμη προτάσεις. Ο Καδουδάλ ἡρήθη νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις, ἀλλ' ως ἡμεῖς ἔλαβε καὶ ἐκεῖνος παρὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ'. διαταγὴν νὰ παύσῃ τὰς ἐχθροπραξίας. Κατὰ σύμπτωσιν, συγχρόνως μὲ τὴν διαταγὴν ταύτην, ὁ πρῶτος ὑπατος τῷ ἐστειλε διάγγελμα, δι' εὑ τὸν προσεκάλει νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους, ἵνα διαπραγματευθῇ μετ' αὐτοῦ ως δύναμις πρὸς δύναμιν· ὁ Καδουδάλ ἐδέχθη, καὶ τὴν ὥραν ταύτην θὰ ἥγει εἰς Παρισίους· ὥστε ἀν δὲν ὑπάρχῃ εἰρήνη, θὰ ἥγαι τούλαχιστον ἀνακωχῆ.

— Καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΗ';

— Κάτι τι περισσότερον ἀκόμη, διαταγὴ νὰ ἀναστείλωμεν τὰς ἐχθροπραξίας.

— Ω! τί χαρὰ, Κάρολε μου!

— Μὴ χαίρεσαι πολὺ, φίλη μου.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἡ διαταγὴ αὗτη ἡλθε, γνωρίζεις διατί;

— Όχι.

— Αὐτὸς ὁ Φουσὲ εἶνε πολὺ διαβολεμένος ἀνθρωπός. Πεισθεὶς ὅτι δὲν δύναται νὰ μᾶς νικήσῃ, ἡθέλησε γὰ μᾶς ἀτιμάσῃ. Διωργάνισε λοιπὸν ψευδεῖς διπάδους τοῦ Ιησού, καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν Μαίνην καὶ τὴν Ἀγδε-

γαίαν· αὐτὸς μὴ ἀρκούμενος νὰ ἀρπάξωσι τὰ χρήματα τῆς κυβερνήσεως, ληστεύουσι τοὺς περιηγητὰς, εἰσέρχονται νύκτα εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς πύργους, καίουσι διὰ πυρὸς τοὺς πόδας τῶν κυρίων τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν πύργων καὶ τοὺς ἀναγκάζουσι διὰ βασάνων νὰ μαρτυρήσωσι τὸ μέρος, ὃπου ἔχουσι κεχρυμμένα τὰ χρήματά των. Λοιπὸν οἱ ἀνθρώποι οὗτοι, οἱ ἀθλιοι, οἱ κλέπται, οἱ βασανισταῖ, λαμβάνουσι τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ ἡμᾶς, καὶ λέγουσιν ὅτι πολεμοῦσιν ὑπὲρ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν, ὥστε ἡ ἀστυνομία τοῦ Κ. Φουσὲ, μᾶς θέτει ὅχι μόνον ἔκτὸς νόμου, ἀλλὰ καὶ ἔκτὸς τιμῆς.

— Ω!

— Ίδου τί εἶχον νὰ σοὶ εἴπω, Ἀμαλία μου, πρὶν σοὶ προτείνω δευτέραν φορὰν νὰ φύγωμεν ὅμοι. Εἰς τοὺς δφθαλμοὺς τῆς Γαλλίας, εἰς τοὺς δφθαλμοὺς τῶν ξένων, εἰς τοὺς δφθαλμοὺς τοῦ ἡγεμόνος αὐτοῦ, ὃν δηπηρετήσαμεν, καὶ δι' ὃν ἐκινδυνεύσαμεν ν' ἀναβῶμεν εἰς τὴν λαμπτόμον, θέλομεν θεωρεῖσθαι ἵσως ἐν τῷ μέλλοντι ἐλεεινοὶ ἀνθρώποι, ἀξιοί θανάτου.

— Ναι, ἀλλὰ δι' ἐμὲ, φίλτατέ μου Κάρολε, θὰ ἥσαι ἀνθρωπὸς πιστὸς, ἀνθρωπὸς ἔχων ἀρχὰς, ἀγαπῶν τὸν βασιλέα καὶ πολεμῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅτε ὅλος ὁ κόσμος κατέθεσε τὰ σπλα, δι' ἐμὲ εἴσαι ὁ νομιμόφρων βαρώνος δὲ Σαίντ Ερμίν, δι' ἐμὲ, ἀν θέλης καλλίτερον, εἴσαι ὁ εὐγενής, ὁ γενναῖος, ὁ ἀνίκητος Μοργάν.

— Α! ίδου τί ἡθελον νὰ μάθω, φιλτάτη μου· δὲν θὰ διστάσῃς λοιπόν, ἐναντίον τοῦ νέφους τῆς ἀτιμίας, ὅπερ θέλουσι νὰ διαχωρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς τιμῆς, δὲν θὰ διστάσῃς λοιπὸν νὰ γείνης σύζυγός μου;

— Τί λέγεις; οὐδὲ στιγμὴν, οὐδὲ δευτερόλεπτον, ἀλλὰ θὰ ἥγει ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς μου, ἡ εὐδαιμονία τοῦ βίου μου. Σύζυγός σου! είμαι σύζυγός σου ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ὁ Θεός θὰ πληρώσῃ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας μου, ὅταν ἐπιτρέψῃ νὰ δονομασθῶ σύζυγός σου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

‘Ο Μοργάν ἐπεσεν εἰς τὰ γόνατά του.

— Λοιπὸν, εἴπε, πρὸ ποδῶν σου, Ἀμαλία, μ τὴν ἰκετευτικωτέραν φωνὴν τῆς καρδίας μου ἔρχομαι νὰ σοὶ εἴπω, Ἀμαλία, θέλεις νὰ φύγης; Ἀμαλία, θέλεις νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν Γαλλίαν; Ἀμαλία, θέλεις νὰ γείνης σύζυγός μου;»

‘Η Ἀμαλία ἡγέρθη αἰφνης καὶ ἔλαβε τὴν

κεφαλήν του μεταξύ τῶν δύο χειρῶν της, ὡς ἂν ἡ συσσώρευσις τοῦ αἵματος ἐφοβήθη μὴ διαρρήξῃ τὴν κεφαλήν του.

— Ο Μοργάν εἶλαβε τὰς δύο της χεῖρας καὶ παραπηρῶν αὐτὴν μετ' ἀνησυχίας,

— Διστάζεις; ήρωτησε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, τρέμουσαν, ἔξησθενήμενην.

— Οχι! ὡ! ὥ! οχι! οὐδόλως, ἀπεκρίθη ἡ Ἀμαλία, εἴμαι ιδική σου καὶ εἰς τὸ παρελθόν καὶ εἰς τὸ μέλλον, παντοῦ καὶ πάντοτε μόνον ἡ εὐχαρίστησις ἐφ' ὅσον εἶνε αἰφνιδία, προσβάλλει καὶ περισσότερον.

— Ἀλλὰ σκέψθητι χαλῶς, Ἀμαλία, ὅτι σοὶ προτείνω νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν πατρίδα καὶ τὴν οἰκογένειάν σου, τουτέστιν ὅτι προσφιλές καὶ ιερόν. Ἀκολουθοῦσά με, ἀφίγεις τὸν πύργον, ἐν ᾧ ἐγεννήθης, τὴν μητέρα ἡττις σὲ ἐγαλακτορόφησε καὶ ἔθρεψε, τὸν ἀδελφὸν, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ, καὶ ὅστις, ὅταν μάθη ὅτι ἔγεινες σύζυγος ἐνὸς κακούργου, θὰ σὲ μισήσῃ ἵσως, θὰ σὲ καταφρονήσῃ βεβαίως.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Μοργάν μετ' ἀγωνίας ἔξηταζε τὸ πρόσωπον τῆς Ἀμαλίας. Τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο κατηγάσθη βαθμῷδὸν ἀπὸ γλυκὺ μειδίαμα, καὶ ὡς ἂν ἔκλινεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, κλίνασα πρὸς τὸν γονυκλιτοῦντα εἰσέτι νέον.

— Ω Κάρολε, τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκείας, ὡς ὁ κελαρυσμὸς τοῦ ποταμοῦ, ὅστις καθαρὸς καὶ διαυγῆς ἔρρεεν ὑπὸ τοὺς πόδας της, πολὺ ισχυρὸν αἴσθημα εἶνε ὁ ἐκ Θεοῦ πηγάζων ἕρως, ἀφοῦ, καίτοι μοὶ ἐξέφερες λόγους τοσοῦτον τρομεροὺς, ἐγὼ ἀνευ φόβου, ἀνευ δισταγμοῦ, σχεδὸν ἀνευ θλίψεως, σοὶ ἀποκρίνομαι «Κάρολε, ίδού ἐγώ, Κάρολε, εἴμαι ιδική σου, Κάρολε, πότε θὰ φύγωμεν;

— Αμαλία, τὸ πεπρωμένον μας δὲν εἶναι ἔξειγινον, μὲ τὰ ὅποια δύναται τις νὰ παιξῃ ἀν Θέλης νὰ φύγωμεν, ἀν μοὶ ἀκολουθήσῃς, πρέπει αἱμέσιως νὰ φύγωμεν, πρέπει αὔριον νὰ ἥμεθα εἰς τὰ ἀπέναντι τῶν ὄριων.

— Καὶ τὰ μέσα τῆς φυγῆς μας;

— Εγώ εἰς Μοντανάτην, δύο ἵππους ἐτοίμους, ἔνα διὰ σὲ, Ἀμαλία καὶ ἔνα δι' ἐμέ· ἔχω συναλλάγματα διακοσίων χιλιάδων φράνκων ἐπὶ τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Βιέννης. Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγωμεν;

— Όπου θὰ ἥσαι, Κάρολε, θὰ ἥμαι, τί μὲ μέλλει περὶ τοῦ τόπου ἡ περὶ τῆς πόλεως;

— Λοιπὸν ἐλθέ.

— Μετὰ πέντε λεπτά, Κάρολε, εἶνε πολὺ;

— Ποῦ ὑπάγεις;

— Ἔγω ν' ἀποχαιρετήσω πολλὰ πράγματα, Κάρολε, ἔχω νὰ λάβω ἐπιστολὰς προσφιλεῖς, ἔχω νὰ λάβω τὸ ἐλεφάντινον κομβολόγιόν μου τῆς πρώτης μεταλήψεως, ἔχω ἀναμνήσεις τινὰς ιερὰς, ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, αἴτινες θὰ ἦνε ἐκεῖ τὸ μόνον ὅπερ θὰ μοὶ μένη ἐκ τῆς μητρός μου, ἐκ τῆς οἰκογενείας μου, ἐκ τῆς Γαλλίας· ὑπάγω νὰ τὰς λάβω καὶ ἔρχομαι.

— Ἀμαλία!

— Τί;

— Ήθελον νὰ μὴ σὲ ἀφήσω, νομίζω ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐνούμεθα, ἀν σὲ ἀφήσω, θὰ σὲ χάσω διὰ παντός. Ἀμαλία, θέλεις νὰ τοὶ ἀκολουθήσω;

— Ω! ἐλθέ! τί μᾶς μέλλει ἀν ἴδωσι τὰ ἔγκη σου πλέον, ἀφοῦ αὔριον θὰ ἥμεθα μακράν. Ἐλθέ!

Ο νέος ἐπήδησεν ἐκτὸς τῆς λέμβου καὶ ἔδωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἀμαλίαν, εἴτα δὲ περιεκάλυψεν αὐτὴν διὰ τοῦ βραχίονός του, καὶ ἀμφότεροι ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν ὅδον.

Πρὸ τοῦ ποδίου τῆς θύρας, ὁ Κάρολος ἐσταμάτησεν.

— Υπαγε, τῇ εἶπεν, ἡ θρησκεία τῶν ἀναμνήσεων ἔχει τὴν αἰδὼ της. Σὲ περιμένω ἐνταῦθα, ἐνταῦθα σὲ φυλάττω. Καθ' ἣν στιγμὴν τόσον δλίγον διάστημα μᾶς ἀποχωρίζει, εἴμαι βέβαιος ὅτι δὲν δύνασαι νὰ μοῦ διαφύγῃς. Υπαγε, Ἀμαλία μου, ἀλλ' ἐπίστρεψε ταχέως.

Η Ἀμαλία ἀπεκρίθη, τείνουσα τὰ χεῖλη της πρὸς τὸν ἐραστήν της, εἴτα ἀνέβη κατεσπευσμένως τὴν κλίμακα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔλαβε μικρόν τι ἐκ δρυδὸς γεγλυμένης κιβώτιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐφύλαττε πάσας τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Καρόλου ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας, ἐξεκρέμασε τὸ ἐλεφάντινον κομβολόγιόν της, ἔθεσεν εἰς τὴν ζώνην της ἐν ώρολόγιον τὸ ὅποιον ὁ πατήρ της τῇ εἶχε χαρίσει, ἐπειτα μετέβη εἰς τὸν θάλαμον τῆς μητρός της, ἡσπάσθη τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης, ἐφῆς ἐκοιμάστο ἡ Κ. δὲ Μοντρεβέλ, ἔγονάτισεν ἐνώπιον μᾶς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν μέσῳ τῆς προσευχῆς της ἐστάθη, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἥκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Καρόλου... Ήχροάσθη, καὶ ἥκουσε δεύτερον ἥδη τὸ ὄνομά της προφερόμενον διὰ φωνῆς ἐναγωνίου. Εφρικίασεν, ωρθώθη καὶ κατῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα.

Ο Κάρολος ήτο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀλλὰ κεκλιμένος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, μὲ σὺς προσεκτικόν· ἐφαίνετο ὅτι ἡ κροῦστο θύρυσθον μακρυνόν μετ' ἀγωνίας.

— Τί εἶνε; ἡρώτησεν ἡ Ἀμαλία δραπτομένη τῆς χειρός του.

— Ἀκούσε, ἀκούσε, εἶπεν ἐκεῖνος.

Καὶ ἡ Ἀμαλία ἡροάσθη προσεκτικῶς· τῇ ἐφάνη ὅτι ἥκουεν ἀλληλοδιαδόχως ἐκ πυροσκορτήσεις, ὡς πυρὰ μολυβδοβόλων.

Ο κρότος οὗτος ἥρχετο ἐκ τοῦ Κεϋζεριάτου.

— Ω! ἀνέκραξεν ὁ Μοργάν, εἶχον δίκαιον ν' ἀμφιβάλλω μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς περὶ τῆς εὐδαιμονίας μου. Οἱ φίλοι μου προσεβλήθησαν, Ἀμαλία, χαῖρε! χαῖρε!

— Πῶς χαῖρε! ἀνέκραξεν ἡ Ἀμαλία ὀχριῶσα, μὲ ἀφίνεις;

Ο πυροβολισμὸς καθίστατο ζωηρότερος.

— Δὲν ἀκούεις, πολεμοῦσι, καὶ δὲν εἴμαι ἔκει νὰ συμπολεμήσω μετ' αὐτῶν.

Θυγάτηρ καὶ ἀδελφὴ στρατιώτου, ἡ Ἀμαλία ἐνόησε τὰ πάντα καὶ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντιστῆ.

— Γ' παγε, τῷ εἶπε πενθίμως, εἶχες δίκαιον, εἴμεθα χαμένοι.

Ο ἑραστῆς της ἐξέφερε κραυγὴν λύστης, ἥρπασε τὴν γένεν κόρην, τὴν ἔσφιγξεν εἰς τὸ στῆθός του, ὡς ἂν ἥθελε νὰ τὴν πνίξῃ, ἔπειτα πηδήσας ἀπὸ τὸ πόδιον καὶ ῥιψθεὶς πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦκούοντο οἱ πυρόβολισμοὶ μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς,

— Ιδοὺ ἐγώ, φίλοι μου, ἔκραξεν, ιδού ἐγώ ἔφθασα.

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὡς σκιὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ δάσους.

Η Ἀμαλία ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατά της μὲ βρθαλμούς τεταμένους πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ γωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ τῷ διμίλησῃ· καὶ ἀν τῷ ὠμίλησε δὲ ἡ φωνή της ητο τόσον ἀσθενής, ὡστε ὁ Μοργάν οὔτε τῇ ἀπεκρίθη, οὔτε ἥλάττωσε τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου του.

Εὐκόλως μαντεύει ὁ ἀναγνώστης τί εἶχε συμβῆ. Ο Ρολάνδος δὲν ἐχρονοτρίβησε μετά τοῦ μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ ἴλαρχου τῶν δραγόνων, καὶ ἔκεινοι δὲ δὲν ἐλησμόγησαν ὅτι ὥφειλον νὰ ίκανοποιηθῶσι δι' ἣν ὑπέστησαν ἀποτυχίαν.

Ο Ρολάνδος ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν μοιράρχον τὴν ὑπόγειον διάβασιν, δι' ἣς τὸ σπήλαιον τοῦ Κεϋζεριάτου συγεκοινώνει

μετὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βροῦ, τὴν δὲ ἐννάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ὁ μοιράρχος καὶ οἱ δεκαοκτὼ χωροφύλακες, οὓς εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ὥφειλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ καταθῶσι διὰ τοῦ νεκροταφείου τῶν δούκῶν τῆς Σαβοίας, καὶ νὰ κλείσωσι διὰ τῶν λογχῶν των τὴν συγκοινωνίαν τῶν λατομείων μετὰ τοῦ ὑπογείου.

Ο Ρολάνδος ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ κεφαλῆς εἴκοσι δραγόνων ὥφειλε νὰ περικυλώσῃ τὸ δάσος καὶ πυκνούμενος βαθμηδὸν εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Κεϋζεριάτου· ἡ δὲ ἐκδρομὴ αὐτοῦ ἀρχομένη τὴν ἐννάτην ὥραν ἥθελε συνδυασθῆ μὲ τὴν τοῦ μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς.

Εἰδομεν ἐκ τῶν λόγων οὓς ἀντήλλαξαν ὁ Μοργάν καὶ ἡ Ἀμαλία ὅποιαι ἦσαν κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον αἱ διαθέσεις τῶν ὄπαδῶν τοῦ Ἰηού.

Αἱ ἐκ Μελλώ καὶ Βρετάνης ἐλθοῦσαι εἰδήσεις εἴχον εὐχαριστήσει πάντας, διότι ἔκαστος ἥσθανετο ἐαυτὸν ἐλεύθερον, καὶ ἐνιωῶν ὅτι ἔκαμψε πόλεμον ἀπηλπισμένον, ἔχαιρεν ἐπὶ τῇ ἐλεύθερίᾳ του.

Τυπῆρχε λοιπὸν γενικὴ συνέλευσις εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Κεϋζεριάτου, σχεδόν ἑορτή. Τὸ μεσονύκτιον ὥφειλον πάντες ν' ἀποχωρίσθωσι, καὶ κατὰ τὰς εὐκολίας, ἀς εἴχεν ἔκαστος νὰ ἀρχίσωσι τὸν δρόμον των ὄπως ἐξέλθωσι τῆς Γαλλίας. Εἰδομεν προσέτι εἰς τί δὲ ἀρχηγός των ἀπησχόλει τὰς τελευταίας στιγμάς του.

Οἱ λοιποὶ, τοὺς ὄποιους δὲν συνέδεον δεσμοὶ καρδίας, ἐώρταζον ἐν τῷ σπηλαίῳ, λαμπρῶς πεφωτισμένω, μέγα συμπόσιον ἀποχαιρετισμοῦ, διότι ὁ Θεός μόνος ἐγνώριζεν ἀν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἥθελον πλέον συγκατήσει ἀλλήλους.

Αἱρηντος ὁ κρότος ἐνὸς πυροβόλου ἀντήχησε μέχρις αὐτῶν, καὶ πάντες ὡς δι' ἡλεκτρισμοῦ ἀνωρύθωσαν.

Δεύτερος πυροβολισμὸς ἤκουόσθη, καὶ μετὰ τοῦτον εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ὡς κρωμμὸς πτηνοῦ ἀπαισίου, ἀντήχησαν αἱ λέξεις.

— Εἰς τὰ ὅπλα!

Διὰ τοὺς ὄπαδοὺς τοῦ Ἰηού, σύτινες ἦσαν ὑποθεβλημένοι εἰς ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ ληστρικοῦ βίου, ἡ ἡσυχία μιᾶς στιγμῆς δὲν ἐθεωρεῖτο εἰρήνη. Μαχαίρια, πιστόλια, καραβίναι ἦσαν ἀγώριστα ἀπὸ τὰς χεῖρας των

Εἰς τὴν φωνὴν λοιπὸν ἐκείνην, τὴν δόποιαν βεβαίως ἐφώνησεν ὁ ἔξω φρουρῶν σκοπὸς, ἔκαστος ἐπήδησεν εἰς τὰ ὅπλα του, καὶ ἔμεινε μὲ αὐχένα τεταμένογ, μὲ στῆθος πνευστιῶν, μὲ οὓς προσεκτικόν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς, ἡκούσθη ὁ κρότος ταχέος βήματος, μετὰ δὲ τοῦτο ἐφάνη ἄνθρωπός τις, κραυγάζων,

— Εἰς τὰ ὅπλα! μᾶς προσβάλλουσιν.

Οἱ δύο ἀκουσθέντες πυροβολισμοὶ ἦσαν τοῦ δικάνου πυροβόλου τοῦ φρουροῦ, δοτιές ἐσπευδεν εἰς τὸ σπήλαιον ἵνα ἀναγγείλῃ τὴν προσβολήν.

— Ποῦ εἴνε ὁ Μοργάν! ἀνέκραξαν εἴκοσι φωναῖ.

— Λείπει, ἀπεκρίθη ὁ Λεπρέτρος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἀρχηγία περιέρχεται εἰς ἐμέ.

Σθύσατε τὰ φῶτα, καὶ ἀς ἀποχωρήσωμεν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν· πᾶσα μάχη εἰνε ἀνωφελής καὶ αἷμα εἰς μάτην θάχυθη.

Πάντες ὑπήκουσαν μὲ τὴν προθυμίαν ἐκείνην, ἥτις δεικνύει δτι ἔκαστος συναισθάνεται τὸν κίνδυνον, καὶ συνεπυκνώθησαν ἐν τῷ σκότει.

Οἱ Λεπρέτροι, δοτιές ἐγνώριζε καλῶς, ὡς καὶ ὁ Μοργάνος, τοὺς ἑλιγμοὺς τοῦ σπηλαίου, ἐπεφορτίσθη νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς συντρόφους του εἰς τὰ βάθη τοῦ λατομείου· ἀλλ’ αἴφνης τῷ ἐφάνη δτι ἡκουσε πεντήκοντα βήματα μακρὰν αὐτοῦ πρόσταγμα διδόμενον χαμηλοφώνως, καὶ μετ’ αὐτὸ πλατάγημα πολλῶν πυροβόλων.

Ἐξέτεινε λοιπὸν τοὺς δύο βραχίονας, ψιθυρίσας « Σταθῆτε! »

Ταύτοχρόνως ἡκούσθη τὸ πρόσταγμα « Ήύρος » καὶ ἀμέσως τὸ ὑπόγειον ἀντήχησεν ἀπὸ φρικώδη κρότον, διότι δέκα σχεδὸν καραβίναι ἐκενώθησαν ὅμοι.

Εἰς τὴν λάμψιν τῶν πυροβόλων, ὁ Λεπρέτρος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσι καὶ ἀναγνωρίσωσι τὴν στολὴν τῶν χωροφυλάκων.

— Ήύρος! ἐπανέλαβε καὶ ὁ Λεπρέτρος,

Καὶ ἐπτὰ ἡ ὄκτω πυροβολισμοὶ διαδεχθέντες τὸ πρόσταγμα, ἐφώτισαν τὸ σπήλαιον

Δύο ὄπαδοι τοῦ Ἰηού ἔκειντο χαμαὶ, ὁ μὲν ἀμέσως φονεύθεις, ὁ δὲ θανατηφόρως τετραυματισμένος.

— Ή υποχώρησις μᾶς ἐκόπη, εἶπεν ὁ Λεπρέτρος. Μεταβολὴ φίλοι μου, καὶ ἀν δυνηθῶμεν μόνον ἀπὸ τὸ δάσος δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν.

Ἡ κίνησις αὕτη ἐτέλεσθη διὰ στρατιωτικῆς ὀλως τάξεως, ὁ δὲ Λεπρέτρος εὑρέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἑταίρων του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰ βήματά του.

Οἱ χωροφύλακες ἐκένωσαν καὶ δεύτερον τὰ πυροβόλα των, οὐδεὶς ὅμως τοῖς ἀνταπεκρίθη, ἀλλ’ ὅσοι μὲν εἶχον κενώσει τὰ ὅπλα των τὰ ἐπιγράφωσαν ἐκ νέου, ὅσοι δὲ δὲν τὰ εἶχον κενώσει ἴσταντο ἔτοιμοι διὰ τὴν ἀληθῆ μάχην, ἥτις ἔμελλε νὰ γείνη εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ σπηλαίου

Εἰς ἡ δύο γογγυσμοὶ ὑπέδειξαν δτι ὁ πυροβολισμὸς οὗτος τῶν χωροφυλάκων δὲν ἔμεινεν ἄνευ ἀποτέλεσματος.

Μετὰ πέντε στιγμὰς ὁ Λεπρέτρος ἐστάθη, διότι εἶχον ἐπανέλθει ἐκεῖ δπου ἐγεγμάτιζον.

— Όλα τὰ πυροβόλα καὶ ὅλα τὰ πιστόλια εἶνε γεμάτα; ἤρωτησεν

— Όλα εἴνε, ἀπεκρίθη διωδεκάς τις φωνῶν,

— Ἐνθυμεῖσθε τὸ γύνθημα, ὅσοι πέσωμεν εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἀνήκομεν εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ Κ. Θεοφίλου, ἥλθομεν νὰ στρατολογήσωμεν ἄνδρας ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, δὲν ἐννοούμεν τί λέγουσιν δταν μᾶς εἰπωσι περὶ τῶν χρατηθέντων ταχυδρομίων.

— Πολὺ καλά.

— Η οὗτως ἡ ἀλλως, γνωρίζομεν δτι θὰ ἀποθάνωμεν, ἀλλὰ καλλίτερον τὸν θάνατον τοῦ στρατιώτου παρὰ τὸν τοῦ κλέπτου, καλλίτερον τὸ τουφέκισμα παρὰ τὴν λαιμητόμον.

— Καὶ τὸ τουφέκισμα, εἶπε φωνή τις σκωπικῶς, ἡξεύρομεν τί εἴνε, ζήτω τὸ τουφέκισμα!

— Εμπρός, φίλοι μου, καὶ ἀς πληρώσωμεν τὴν ζωήν μας ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβώτερον.

— Εμπρός! ἐπανέλαβον πάντες.

Καὶ μὲ δόσον ἥτον δυνατὸν ἐν τῷ σκότει τάχος, ἤρχισαν νὰ περιπατῶσιν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Λεπρέτρου.

Ἐφ’ δόσον ἐπροχώρουν, ὁ Λεπρέτρος ἀνέπνεε καπνὸν δστις τὸν ἡγάλει, ταύτοχρόνως λάμψεις τινὲς εἰς τὰ πλευρὰ τῶν τοίχων καὶ εἰς τὰς γωνίας τῶν ἐκ φύσεως κατεσκευασμένων στύλων, ἐδείκνυον δτι συνέβαινε τι ἀσύνηθες παρὰ τὴν εἰσόδον τοῦ σπηλαίου.

— Νομίζω δτι ἔβαλαν καπνὸν νὰ μᾶς καπνίσωσιν.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ στογάζομαι, εἶπεν ὁ Γουγιών

— Μᾶς ἔξέλαβον ίσως δι’ ἄρκτους.

— Αλλὰ θὰ ἴδωσιν ὅτι πολεμοῦσι πρὸς λέοντας.

Ο καπνὸς καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πυκνότερος, ἡ λάμψις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ζωηροτέρα.

Ἐφθασαν εἰς τὴν τελευταίαν γωνίαν, ἐκεῖ δὲ εἶδον ὅτι οἱ δραγόνοι ήναψαν σωρὸν ἔηρῶν δένδρων, οὐχὶ διὰ νὰ καπνίσωσι τοὺς ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, ἀλλὰ διὰ νὰ φωτίσωσι τὸ στόμιον αὐτοῦ. Εἰς δὲ τὸ φῶς τοῦτο διεκρίνοντο τὰ σπλατῶν δραγόνων.

Εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἤμπροσθεν αὐτῶν εἴς ἀξιωματικὸς ἐπερίμενε, στηρίζομενος ἐπὶ τῆς καραβίνας του, καὶ ἐκτεθειμένος εἰς πᾶσαν προσβολὴν, τὴν ὁποίαν ἐφάινετο ὅτι ἐπροκάλει.

Ο ἀνήρ οὗτος ἦτον ὁ Ρολάνδος, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἐδύνατο τις ν ἀναγνωρίσῃ, διότι ἦτο ἀνευ πίλου, καὶ αἱ ἀντανακλάσεις τοῦ πυρὸς ἐφώτιζον τὸ γυμνὸν πρόσωπόν του· ἀλλ᾽ ὅτι προύκάλει τὴν καταστροφήν του, συνέτεινε τούγαντίον εἰς σωτηρίαν του. ὁ Λεπρέτρος, δοστις τὸν ἀνεγνώρισεν, ὀπισθοχωρίσας ἐν βῆμα, εἰπε πρὸς τοὺς ἑταίρους.

— Ο Ρολάνδος δε Μοντρεβέλ: ἐνθυμήθητε τὴν σύστασιν τοῦ Μοργάνου.

— Καλὰ, ἀπεκρίθησαν ἀπαντες μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Καὶ τόρα, προσέθηκεν ὁ Λεπρέτρος, ἃς ἀποθάνωμεν, ἀλλὰ καὶ ἃς φονεύσωμεν.

Καὶ ἐρρίφθη πρῶτος πρὸς τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου τὸ ὑπὸ τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον, καὶ ἐκένωσε τὴν μίαν τῶν δύο κανῶν τοῦ πυροβόλου του κατὰ τῶν δραγόνων, cītines ἀπήντησαν διὰ γενικοῦ πυροβολισμοῦ.

Ἀδύνατον εἶναι νὰ περιγράψωμεν τί συνέβη τότε. Τὸ σπήλαιον ἐνεπλήσθη πυκνοῦ καπνοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔκαστος πυροβολισμὸς ἔλαμψεν ως ἀστραπή. Οἱ δύο ἔχθροι ἐνωθέντες προσέβαλλον ἀλλήλους διὰ πιστολίων καὶ μαχαιρίων εἰς δὲ τὸν θόρυβον τῆς πάλης, ἔδραμε καὶ ἡ χωροφύλακή ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ κάμη γρήσιν τῶν πυροβόλων· τόσον ἦσαν συγκεχυμένοι φίλοι καὶ ἔχθροι.

Μόνον δικίμονές τινες περισσότεροι ἐφάνησαν λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν μάχην ταύτην τῶν δαιμόνων.

Ἐβλεπέ τις σωροὺς μαχομένους ἐν τῇ ἐρυθρᾷ καὶ καπνῷ ἀτμοσφαίρᾳ, πίπτοντας, ἐγειρομένους, καὶ πίπτοντας πάλιν. Ή-

κους κραυγὰς λύσσης καὶ ἀγωνίας, τελευταίους τῶν θνησκόντων γογγυσμούς.

Ο ἐπιζῶν ἐζήτει νέον ἀντίπαλον, καὶ ἥρχιζε νέον ἀγῶνα.

Η σφαγὴ διήρκεσεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, εἰκοσι λεπτὰ ἵσως· μετὰ δὲ τὰ εἰκοσι λεπτὰ, τὴν θυμοῦντο ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Κεϋζεριάτου εἰκοσι δύο πτώματα, δεκατρία ἀνήκοντα εἰς τοὺς δραγόνους καὶ χωροφύλακας καὶ ἐννέα εἰς τοὺς διπάδους τοῦ Ἰηοῦ.

Πέντε τῶν τελευταίων τούτων ἐπέζων. Καταβληθέντες ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ, ἐξησθενμένοι ὑπὸ τῶν πληγῶν, συνελήφθησαν ζῶντες, οἱ δὲ χωροφύλακες καὶ δραγόνοι, περὶ τοὺς εἰκοσι, τοὺς περιεκύλουν.

Ο μοίραρχος τῆς χωροφύλακῆς εἶχε τὸν ἔνα βραχίονα συντετριμμένον, τοῦ δὲ ἡλάρχου τῶν δραγόνων μία σφαῖρα διηλθε τὸν θώρακά.

Μόνος ὁ Ρολάνδος κεκαλυμμένος ὑπὸ αἷματος, αἷματος ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκειν εἰς αὐτὸν, οὐδὲ ἐλαχίστην ἀμυχὴν ὑπέτη.

Δύο τῶν αἰχμαλώτων ἦσαν τοσοῦτον βαρέως πληγωμένοι, ὧστε δὲν ἐδύναντο νὰ βαδίσωσιν· ἐδέησε λοιπὸν νὰ τοὺς μεταφέρωσιν ἐπὶ φορείων ἐκ ξύλων.

Ηναψαν ἐπειτα δάδας, τὰς διποίας εἶχον, καὶ ὠδευσαν πρὸς τὴν πόλιν· καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν ἐξήρχοντο τοῦ δάσους, ἤκουσαν κάλπασμα ἵππου, τὸ ὁποῖον ἐπληησίαζεν ἀδιαλήπτως.

— Εξακολουθήσατε τὸν δρόμον σας, εἰπεν ὁ Ρολάνδος, μένω ἐγὼ ὀπίσω νὰ ἴδω τί συμβαίνεται.

— Ιππεύς τις ἐφάνη τότε, τρέχων ἀπὸ ρυτῆρος.

— Τίς εἰ; ἀνέκραξεν ὁ Ρολάνδος, ὅτε ὁ ιππεύς ἐπληησίασεν αὐτὸν ἔως εἴκοσι βήματα.

Καὶ ἡτοίμασε τὴν καραβίναν του.

— Εἰς αἰχμαλώτος περισσότερον, κύριε δὲ Μοντρεβέλ, ἀπεκρίθη ὁ ιππεύς· δὲν ἐδυνήθη ὅτι εὑρεθώ εἰς τὴν μάχην, θέλω τούλαχιστον νὰ ἀναβῶ εἰς τὴν λαιμητόμον ὄμοιο μὲ τοὺς φίλους μου.

— Έκεῖ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ρολάνδος, ἀναγνωρίσας οὐχὶ τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὴν φωνὴν τοῦ νέου, ἣν τὸ τρίτον ἥδη ἤκουε.

Καὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὸν ὅμιλον, δοστις ἀπετέλει τὸ κέντρον τῆς πρὸς τὸ Βούργον κατευθυνομένης συνοδίας.

— Βλέπω εὐχαρίστως ὅτι οὐδὲν δυστύγημα σᾶς συγένη, Κύριε δε Μοντρεβέλ, εἰπεν

ό νέος μετὰ μεγίστης εὐγενείας, καὶ χαίρω πόλι, σᾶς δύμνω.

Καὶ κεντήσας τὸν ἵππον του, ἔφθασε πλησίον τῶν δραγόνων καὶ χωροφυλάκων.

— Συγγνώμην, κύριοι, εἶπεν ἀφιππεύων, ἀλλὰ ζητῷ θέσιν μεταξὺ τῶν τριῶν φίλων μου, τοῦ ὑποκόμητος Ζαγιάλ, τοῦ κόμητος δὲ Βαλανσὸλ καὶ τοῦ μαρκήσου δὲ Ρίβιέ.

Οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι ἐξέπεμψαν κραυγὴν θαυμασμοῦ καὶ ἔτειναν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν φίλον των.

Οἱ δύο τετραυματισμένοι ἤγερθησαν ἐπὶ τοῦ φορείου των, καὶ ἐψιθύρισαν

— Καλά, ὁ βαρῶνος Δε Σαΐντ Ερμίν... καλά!

— Νομίζω, καὶ ὁ Θεός νὰ μὲ συγχωρήσῃ! ἀνέκραξεν ὁ Ρολάνδος, ὅτι τὸ καλὸν μέρος τῆς παραστάσεως θὰ μείνῃ μέχρι τέλους εἰς τοὺς κακούργους τούτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Ο ΚΑΛΟΥΔΑΛ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΝ.

Τὴν μεθαύριον τῆς ήμέρας, ἡ μᾶλλον τῆς νυκτὸς, καθ' ἣν συνέβησαν τὰ σσα διηγήθημεν, δύο ἄνθρωποι ἐβάδιζον ὁ εἰς ἐγγὺς τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν τοῦ Κεραμεικοῦ, τὴν βλέπουσαν πρὸς τὸν κῆπον ὡμίλουν δὲ ζωηρῶς, καὶ ἀμφοτέρων οἱ λόγοι ἐσυνοδεύοντο ὑπὸ πολυαριθμῶν χειρονομιῶν.

Οἱ δύο ἄνθρωποι οὗτοι ήσαν ὁ πρῶτος ὑπατος Βοναπάρτης καὶ ὁ Γεώργιος Καδουδάλ.

Ο Γεώργιος Καδουδάλ, λυπηθεὶς ἐπὶ ταῖς δυστυχίαις, ἀς ἥθελεν ἐπιφέρει εἰς Βρετάνην διαρκεστέρα ἀντίστασις, ὑπέγραψε τὴν εἰρήνην μετὰ τοῦ Βρούνου· μετὰ δὲ τὴν ὑπογραφὴν ταύτην, ἀπέλυσε τοὺς διπαδοὺς τοῦ Ἰηού τῶν ἔρκων των.

Δυστυχῶς τοῦτο ἐγένετο, ὡς εἴδομεν, πολὺ ἀργά, εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ἀργότερον.

Ἐν τῇ εἰρήνῃ ταύτῃ, ὁ Γεώργιος Καδουδάλ, πιστὸς εἰς τὸν χαρακτῆρά του, οὐδὲν ἀλλο ἐπεφύλαξε δι' έαυτὸν ἢ τὴν ἐλευθερίαν ν' ἀποσυρθῆ ὅπου θέλει.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ήμέρας, καθ' ἣν ἡ εἰρήνη αὕτη ὑπεγράφη, ὁ Καδουδάλ ἐπανερχόμενος μὲ καρδίαν τεθλιψμένην εἰς τὸ στρατόπεδόν του, ἐλάμβανε μίαν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ ἄγγλου ναυάρχου, τοῦ εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Κιβερὸν προσωριμού.

Ο ναύαρχος τῷ ἀνήγγελλεν ὅτι ἡ Ἀγγλία ἔθετεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ἔξακοσίας χιλιάδας φράγκων διὰ νὰ ἔξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον. Ή εἰδῆσις αὕτη ἀν ἥρχετο δύο ημέρας πρότερον, ἵσως ἥθελε μεταβάλει φάσιν πράγματων ἀλλὰ ἡτο πολὺ ἀργά.

Ο Καδουδάλ ἀπεκρίθη.

« Υπέγραψα γχὲς τὴν εἰρήνην καὶ δὲν δύναμαι σήμερον νὰ δεχθῶ χρήματα προωρισμένα εἰς πόλεμον. Τὸ μόνον δὲ τὸ ὅποιον σᾶς παρακαλῶ ἥδη εἶνε, νὰ μὲ μεταφέρητε εἰς Ἀγγλίαν. »

Αλλ' ὁ Βρούνος ἐπέμεινε τοσοῦτον, ὥστε δὲ Καδουδάλ συγκατένευσε νὰ λάβῃ μίαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ πρώτου ὑπάτου· ἀνεχώρησε κατὰ συνέπειαν εἰς Παρισίους, καὶ τὴν αὕτην τῆς ἀφίξεως του ήμέραν, παρουσίασθη εἰς τὸ Κεραμεικὸν, ἔδωσε τὸ ὄνομά του καὶ ἐγένετο δεκτός.

Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ρολάνδου, εἶχεν εἰσαγάγει αὐτὸν ὁ Ράπτος ὁποσυρθεὶς, ἀφησεν ἀμφότερα τὰ φυλλώματα τῆς θύρας ἀνυκτὰ, ὥστε τὰ πάντα νὰ φαίνωνται ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Βουριέν καὶ νὰ σπεύσωσιν εἰς βοήθειαν τοῦ πρώτου ὑπάτου, ἀν ὑπῆρχεν ἀνάγκη. Αλλ' ὁ Βοναπάρτης, δοτις ἐνόησε τὴν πρόθεσιν τοῦ Ράπτη, ἔκλεισε τὴν θύραν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Καδουδάλ μετὰ ζωρότητος,

— Α! εἰσθε σεῖς τέλος, τῷ εἶπε, χαίρω βλέπων σας. Εἰς τῶν ἐχθρῶν σας, δὲ Μοντρεβέλ, μοὶ εἶπε περὶ ὑμῶν τὰ καλλίτερα πράγματα.

Τοῦτο δὲν μὲ ἐκπλήγτει, ἀπεκρίθη ὁ Καδουδάλ· κατὰ τὸν μικρὸν χρόνον, καθ' ὃν εἶδον τὸν Κύριον δὲ Μοντρεβέλ, εὔρον εἰς αὐτὸν τὰ ἱπποτικώτερα αἰσθήματα.

Ναί, καὶ τοῦτο σᾶς συνεκίνησεν; ήρώτησεν ὁ πρῶτος ὑπατος· ἔπειτα δὲ ἀτενίσας ἐπὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν βασιλοφρόνων βλέμμα ιέρακος,

— Ακούσατε, Γεώργιε, εἶπεν, ἔχω ἀνάγκην ἀνδρῶν ἐνέργητικῶν διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ ἔργον, ὅπερ ἐπεχείρησα. Θέλετε νὰ ἥσθε ἐκ τῶν ιδικῶν μου; Σᾶς προσέφερα τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου, ἀλλὰ ὑμεῖς ἀξίζετε κατέ περισσότερον. Σᾶς πρόσφερω τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, πολῖτα πρῶτες ὑπατεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ θὰ μὲ ἐκαταφρονεῖτε, ἀν ἐδεχόμην.

— Διατί; ήρώτησε ζωηρῶς ὁ Βοναπάρτης,

(ἀκολουθεῖ)